

בס"ד

# ענג שבת

פרשת נשא - בהעלותך

יוצא לאור ע"י העמותה להשרשת ערכים יהודיים לאומיים  
לעילוי נשמת אטל פולק שני בת הדין נפתלי ז"ל, נפטרה ב-ט' באדר תשע"ח, יהי זכרה ברוך!  
(שנה שלוש ושתים)

י"א בסיון התשע"ח (25.05.2018)

ערב שבת קודש  
עלון  
דו שבועי

**מועדי השבת נשא**

ער"ש מוצ"ש	יום	ש"ס
20.18	19.00	י-ם
20.20	19.15	ת"א
20.22	19.08	ח"פה
20.19	19.16	ב"ש
20.17	19.09	א"לת

**זמני היום והלימודים היומיים:**

משבת נשא - יום ו'	(אופק ת"א)
עלות השחר	3.45 - 3.49
זמן הנחת תפילין	4.46 - 4.48
הנץ החמה (מישור)	5.36 - 5.38
הנץ החמה (הנראה)	5.39 - 5.41
ס"ז ק"ש מג"א	8.12 - 8.13
חצות היום	12.39 - 12.38
מנחה גדולה	13.15 - 13.13
שקיעת החמה	19.42 - 19.38
צאת הכוכבים ב'	20.32 - 20.28

**דף יומי: זבחים מג - מט**

**מועדי השבת בהעלותך**

ער"ש מוצ"ש	יום	ש"ס
20.22	19.04	י-ם
20.25	19.20	ת"א
20.26	19.13	ח"פה
20.23	19.21	ב"ש
20.21	19.14	א"לת

**זמני היום והלימודים היומיים:**

משבת בהעלותך - יום ו'	(אופק ת"א)
עלות השחר	3.43 - 3.45
זמן הנחת תפילין	4.45 - 4.46
הנץ החמה (מישור)	5.35 - 5.36
הנץ החמה (הנראה)	5.38 - 5.39
ס"ז ק"ש מג"א	8.11 - 8.12
חצות היום	12.40 - 12.39
מנחה גדולה	13.16 - 13.15
שקיעת החמה	19.45 - 19.42
צאת הכוכבים ב'	20.35 - 20.32

את העלון ניתן למצוא בפיסבוק  
תחת השם: "ענג שבת"  
את העלון ניתן למצוא באתר  
www.yeshiva.org.il  
וגם באתר מורשת בקטגוריית עלוני שבת  
ב"מייק יוד"ל" www.moreshet.co.il

י"ד העמותה והעורך עו"ד שמואל כהן  
כתובת: רח' בלוק 3, ת"א  
טל: 03-5234063, פקס: 03-5234054  
דוא"ל: smuladv@netvision.net.il  
עיצוב: חגואל שפיצברג 054-6695400

**ישראל והמנורה - מקשה אחת**

התורה מצוה על בני ישראל (שמות כ"ז, כ): "ויקחו אליך שמן זית זך, כתית למאור, להעלות נר תמיד". שמן הזית שונה מיתר הנזלים: "כל המשקים מתערבים זה בזה, והשמן אינו מתערב. כך ישראל אינם מתערבים עם העמים" (מדרש רבה שמות ל"ו, א'). היו אנשים בעם ישראל שניסו לא אחת להתבולל בין העמים ולהעלם מן ההיסטוריה כיישות לאומית, אך הם לא הצליחו בכך. העם, כמו השמן, נותר תמיד מובדל מכל העמים. והרי ראינו בעינינו לפני כשבועים חמש שנה כיצד גזרו השמדה פיזית על כל מי שזורם בדמו דם יהודי, על אף שרבים ניסו להתבולל ונתפסו והושמדו ע"י האשמה האנטישמית.

בכל אופן מהי זכות הקיום של עם ישראל מזה אלפי שנים, על אף שלגויים רבים אין זכר כיום, כמאמר חז"ל שבא סנחריב ובלבל את כל האומות? - אין ספק שזו זכות התורה, שמי מעמנו ששמר עליה והעבירה לדורות הבאים, שמר על טהרתו של עמו כיהודים. והרי אלו הם דברי הנביאים שניבאו על נצח ישראל, ועל קיבוץ הגלויות, ועל ארץ זבת חלב ודבש שתתן את פריה וברכתה לבניה השבים אליה ומיישבים אותה.

זה עתה ציינו את הימים שבהם התגלתה ההשגחה עלינו במלוא נסיה, שעם ישראל בארצו שרד ממלחמות אכזריות שמטרתן היתה, ועודה קיימת, להשמידנו. כאשר אנו מוקפים במיליוני שונאים, והקב"ה מצילנו מידם. ועלינו להודות בכל יום על כך, ובדואי באותם ימים מיוחדים שארעו הנסים הללו, ולא להיות ח"ו כפויי טובה. וכבר פירש אבן עזרא על הפסוקים "וכי תבאו מלחמה בארצכם וכו' וביום שמחתכם ובמועדיכם..." - "כששבתם מארץ אויב, או ניצחתם האויב הבא עליכם וקבעתם יום שמחה, כימי פורים (וחנוכה) וכו' " - היינו שמצוה להריע ולהודות על הניצחונות.

אחד מגורמי הניצחונות, חוץ מההכנות של צה"ל וכורשר הלחימה של כל הכוחות, הוא הליכוד והאחדות של העם (ברובו) בעת צרה, מי בתפילות ומי בהתמדת התורה ומי בעזרה הדדית בעורף, כשהכל מעודדים ומוקירים את חיילינו המוסרים נפשם מנגד להצילנו. כפי שלמדנו בתנ"ך, ספר מלכים א' (ט"ז, ל"א), על אחאב שעשה הרע בעיני ה' מכל אשר לפניו! וחז"ל קבעו בסנהדרין ק"ב: שכיבד את התורה עי"ש. ועוד במדרש (ויק"ר פר' כ"ו) שדורו של אחאב, אע"פ שהיו עובדי ע"ז היו מאוחדים "שלא היו בהם דילטורין (מלשינים)". וזכות זו עמדה לאחאב לניצח במלחמה נגד בן הדד מלך ארם.

ואחדות זו נראה שמרומזת במנורה, שהיא סמל התורה בכללה, "נר מצוה ותורה אור". ובמבנה המנורה, כשהוא מזהב, חייב להיות מקשה אחת! ללמדנו שכוחם של ישראל באחדותם סביב התורה, ובכוחנו זה נתגבר בע"ה על כל שונאינו. על אף שעמנו מפולג לזרמים שונים בגוונים שונים, הרי זה כמעשה המנורה שיש בה שבעה קנים נפרדים, אך כולם מחוברים כמקשה אחת, ומיוסדים על בסיס אחד ואיתן. ומכוננים מול הנר האמצעי ששלהבתו עולה מעלה ומקשרת אותנו לאבינו שבשמים, כאיש אחד בלב אחד.

הרב **גדעון פולק**, אב"ד גוש עציון - אלון שבות

העלון מוקדש לזכר ולע"נ  
**לאה מרים** בת **יעקב גנץ** ז"ל,  
נפטרה ב-כ"א בסיון תשע"ח.  
יהי זכרה ברוך!

העלון מוקדש לזכר ולע"נ  
**אברהם (רומק) בן חיים הוטור** ז"ל,  
נפטרה ב-י"ח בסיון תשס"ח.  
יהי זכרה ברוך!

**פנטט בלעדית!**

**שב חיים**  
דואגים לביטחון ולבטיחות שלכם

**"שבתריס" או שעון שבת לתריס, מה עדיף?**  
שעוני השבת לתריסים המוצעים בשוק הם שעוני שבת מכאניים ללא רזרבה. המשמעות, שכאשר יש הפסקות חשמל הם מפסיקים את פעולתם. כאשר החשמל חוזר הם מתחילים לפעול מחדש אבל מנקודת הזמן שהחשמל פסק. דבר זה משנה את הזמנים המתוכננים שהשעון כוון אליהם מלפני שבת. כך יכול להיות שבאמצע הלילה התריס יפתח. לשומר שבת לא תהיה אפשרות לשנות את הזמנים. "שבתריס" הוא הפתרון ההלכתי היעיל לכל החסרונות. בעזרת "שבתריס" ניתן לפתוח ולסגור את התריס בעת הצורך באופן ידני.

**מערכת להפעלת תריסים חשמליים בשבת ללא שעון שבת או מנואלה בעת הצורך. באישור רבנים ראשיים ופוסקי הדור**

052-3211839 www.halevisys.co.il

**נגריית שינדלר**  
- בוטיק רהיטים בהתאמה אישית -

נגריית שינדלר מתמחה בבניית רהיטים ועבודות עץ בהתאמה אישית, תאום תכנון וביצוע מול אדריכלים/יות מעצבי/ות פנים ולקוחות פרטיים.

050-2561836

הלקוח ללא התחייבות  
בזיכרון יואל גבית

אמינות ומקצועיות

**צילום ארועים קטנים:**  
כנסים, ברית, אירוסין, הכנסת ספר תורה, מסי-בת, ימי הולדת, צילומים לפני חלאקה

צילום ללא הגבלה + קבלת כל התמונות המקוריות על דיסק און קי.  
מוגבל ל- 4 שעות צילום.

800 ש"ח

חגואל טל: 054-6695400  
שפיצברג haguelphtography@gmail.com

**נאו"ת דש"א נופש, אירוח ותרבות, ארגון שבתון עיון ושבת חתן**

**סוכות התשע"ט**  
בית ההארה המפואר בית וגן ירושלים  
רחוב הפיסגה 8  
שני לילות - יומיים ראשונים  
י"ד בתשרי התשע"ט - ט"ז בתשרי (23-25/9/18)  
אפשרות לילה אחד

**ראש השנה התשע"ט**  
בית ההארה המפואר בית וגן ירושלים  
רחוב הפיסגה 8  
כ"ט באלול התשע"ט עד ב' בתשרי התשע"ט (9-11/9/18)  
פנסיון מלא + פינוקים • אירוח כיד המלך • שני מניינים • בעלי תפילה ותקיעה מקצועיים • כשרות מהדרין • שיעורים, הרצאות ודף יומי • בלעדיות לאגף א' המפואר

**מחיר מיוחד לנרשמים עד 31/5/18**  
שני מניינים • תכנית עשירה במלון: חניון מקורה

**מחיר מיוחד לנרשמים עד 31/5/18**  
מחיר: מיני בר, כספת, טלוויזיה ומזגן. במלון: חניון מקורה

לפרטים והרשמה: שמעון נייד: 052-3611441 | פקס: 08-9268663

**דיני השבוע ומנהגיו** יעקב יוסף שמעון ונחמה חיה כהן ז"ל לעילוי נשמת

**שבת פרשת נשא**  
**ההפטרה:** "ויחי איש אחד מצרעה" (שופטים יג, ב). אין אומרים "אב הרחמים" ואין מזכירים נשמות. במנחה אין אומרים "צדקתך". במנחה פרקי אבות: פרק ב' **שבת פרשת בהעלותך**  
**ההפטרה:** "רני ושמי בת ציון" (זכריה ב, ד). במנחה פרקי אבות: פרק ג'

**ברכת כהנים**  
"ויברך ה' אל משה לאמר. דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל אמור להם... ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם" (במדבר ו', כב-כז).

**בפרשת נשא** חל ציווי על הכהנים לברך את בני ישראל. הברכה מורכבת משלושה פסוקים ועל כן נקראת "ברכה משולשת". הברכה נאמרת במהלך חזרת הש"ץ של תפילת העמידה בין ברכת מודים לברכת שים שלום, ונקראת גם "ברכת כהנים" או **נשיאת כפיים**, מפני שהכהנים מושיטים את ידיהם כלפי הציבור בעת ברכה זו. פסוקי ברכת כהנים משמשים לברכה אצל יהודים גם בהזדמנויות אחרות, למשל בפירוש הבן.

מצוה זו מתחלקת לשלושה חלקים: מצד הציבור, הש"ץ והכהנים. **הנהגת הקהל** (שולחן ערוך ומשנה תורה לרמבם פרקים יד-טו): כשם שעל הכהנים מצוות עשה לברך את העם, כך מצוות עשה על הקהל להתברך מכהנים. למעשה, על כל אחד להקשיב לברכה ולכוון לבו לקבלת הברכה. זה אומר שאין לדבר ואין לעסוק בדבר אחר פרט להקשבה של הברכה. אין לעסוק בדברי תורה ולא בהשלמת התפילה ואפילו לא בצרכי מצוה כמו נתינת צדקה (ש"ת שבט הלוי). הגר"ש אויערבך בספרו הליכות שלמה: " הנמצא בבית הכנסת ולא הקשיב כראוי **לחלק** מברכת כהנים, ואפילו החסיר רק תיבה אחת, יש להסתפק אם קיים מצוות עשה שיש, לדעת רבים, על הישראל להתברך".

מי שמאריך בתפילתו ונמצא בתוך השמונה עשרה, יפסיק, ישתוק ויאזין לברכת הכהנים, בבחינת שומע כעונה. בשם החזון איש אומרים, שאף שאין חייב להפסיק לשמוע, מכל מקום רשאי הציבור עומד בזמן ברכת כהנים.

**להבטיח על הכהנים:** בשולחן ערוך (סכ"ג) נאמר שיהיו פני הציבור כנגד הכהנים, ולא יסתכלו ביניהם ולא בידיהם (משנה ברורה וכן החיים שם). מזה היה קיים המנהג לכסות הפנים בטלית ולהתביא הילדים הקטנים בתוך הטלית. אבל נשתרש כבר מזמן המנהג שהכהנים מסיים את פניהם ואת ידיהם בטלית שלהם בזמן הברכה, וכיוון שפניהם וידיהם של הכהנים **מכוסים**, אין חשש שמה יבואו הציבור להסתכל, שוב אין צורך לקהל להסתיר או לא להביט. לכן גם אסור לכהן להוציא ידיו מן הטלית.

**ברכת כהנים מתי:**  
בימים רגילים, ברכת כהנים מתקיימת רק בתפילות הבוקר, כלומר בשחרית ובתפילת מוסף בימים שבהם יש תפילת מוסף. יש מקומות בעיקר בצפון הארץ שבהם השתרש מנהג, (לא נודע מקורו), לברך ברכת כהנים אך רק בשבתות וחגים או כהן בתפילות מוסף. בימי צום, מקיימים ברכת כהנים גם בתפילות מנחה, מכיוון שאין חשש שהכהנים שתו יין לפני הברכה. ביום כיפור בתפילת נעילה, בחוץ לארץ: האשכנזים, והספרדים במערב אירופה (למעט אמסטערדם) נוהגים לברך ברכת כהנים רק בחגים ולא בימי חול ובשבתות. הסיבה שניתנה למנהג זה, המבטלת קיום מצווה, היא שבחוץ לארץ אין שמחה אלא בחגים, ולא ניתן לברך את העם בלא שמחה. ויש טעמים נוספים: ברוב הקהילות הספרדיות בחו"ל (כולל אמסטערדם) התפשרו: לא מברכים ברכת כהנים ביום חול, אך מברכים בשבתות ובחגים.

במצרים, תימן ועוד כמה קהילות נהוג לברך כל יום, כמו בארץ ישראל. אין המקרים רשאי להקרות לכהנים, עד שיכלה אמן מפי הציבור; ואין הכהנים רשאים להתחיל בברכה, עד שיכלה הדיבור מפי המקריא; ואין הציבור עונים אמן, עד שתכלה הברכה מפי הכהנים; ואין הכהנים

מתחילין בברכה אחרת, עד שיכלה אמן מפי הציבור. עם שהם אחורי הכהנים, אינן בכלל הברכה; והעומדין מצדידה, הרי הן בכלל הברכה. ואם הייתה מוחיצה בין הכהנים ובין העם המתברכין, אפילו היא חומה של ברזל, הואיל ופניהן למול פני הכהנים, הרי הן בכלל הברכה. ברכת כהנים בברכות הפותחות את תפילת הבקר, לאחר ברכות התורה, אותן אומר כל יחיד מדי בוקר כהקדמה ללימוד תורה. מנהג די נפוץ, שהאבות (ויש גם שהאמהות) מברכים את ילדיהם בליל שבת בפסוקי ברכת כהנים. בכמה קהילות השתרש המנהג, שהורים מברכים את בניהם בנוסח ברכת כהנים, לפני צאתם לדרך רחוקה או לפעילות מסוכנת.

**אקטואלי**  
**מפרשת השבוע**  
הרב הלל מרצבך, רב קהילה בית בנימין וראש כולל לרבנים של איגוד רבני הקהילות

**על איזו חומרות להקפיד?**  
**האם לגדל פאות**  
כשהייתי ילד רציתי לגדל פאות. פניתי לאבא שלי, אך אבא שלי שאל אותי: "למה אתה רוצה לגדל פאות?" – ועניתי: "כי ככה אני אהיה יותר צדיק".  
אך אבא שלי אמר לי: "אם חשוב לך להיות צדיק תשקיע במשהו פנימי, תקבל על עצמך משהו אישי. אם תחליט שזה מה שאתה רוצה, כשהתהיה גדול יותר תגדל פאות! עכשיו אינני רוצה שהמדד לצדיקות שלך יהיה מעשה חיצוני".  
כשאדם רוצה להוסיף בקדוש, תמיד מתעוררת הפרדוקס אם אעשה מעשה "צדיקות" הרי אני יותר צדיק מאחרים. והדבר עשוי לגרום לניקור, גאווה, ויהרהר ולפעמים גם לקנאה של אחרים. אז מה הנוסחה הנכונה? ננסה לענות על כך דרך לימוד על קורבנות הנשיאים.

**החזרה על קורבנות הנשיאים**  
בפרשת נשא מופיע 12 פעמים קורבנות הנשיאים. ואף שהתורה ממעטת במילים, היא מאריכה ומספרת לנו על 252 בהמות שהקריבו, ועוד תוספות רבות לכל קורבן. והשאלה הזועקת: למה לחזור כל כך הרבה פעמים על הפסוקים הללו, היה מספיק לכתוב זאת פעם אחת, ולומר שכל יום הביא את אותו הדבר נשיא אחר? **לתת כבוד לכל אחד**  
**הרמב"ן** (במדבר ז, ב) עונה על שאלה זו, ומבאר שמטרת הכתוב **לתת כבוד** לכל נשיא ונשיא. שאם היה כתוב על הראשון שהוא הקריב סך מסוים והשאר כמותו, זה מעורר קנאה.

אך ניתן **להקשות** על דבריו, שהיה הכתוב יכול לכתוב באופן כללי, ואח"כ לכתוב שכן כלים הביאו, ולא היה נפגע כבודו של אף אחד? **קורבנות שהובאו מנדבת הנשיאים**  
ברצוני להציע הסבר אחר. כשמתבוננים בפסוקים, רואים שאין בתורה ציווי לקורבן הנשיאים. ואפילו משה לא ידע אם לקבלם. הוא המתין עד ר"ח ניסן, ורק כשידע שה' הסכים, הוא קבלם. משמעות העניין שקורבן הנשיאים הוא ביטוי של **נדבת ליבם** של הנשיאים, שהביאו קורבן מעצמם מבלי שנדרו לכן, כל אחד הביא מרצונו האישי. היה ליבם שלם לתת את אותה מתנה.

**מיטעו בקורבנות כדי למנוע קנאה**  
אך זה יותר עמוק, התורה רוצה להראות לנו משהו מקסים. כל אחד מהנשיאים היה יכול ביום שלו **להיות מיוחד**: "אקריב קורבן משלי שאחרים לא הקריבו אותו. אמציא חומרה חדשה". ועל זה התורה מציינת שאם כל אחד יעשה משהו מיוחד, תתעורר **קנאה** חלילה בין השבטים. ולכן כל אחד התגבר על כך, ונתן בדיוק כמו חברו, כדי שכולם יהיו שווים ביותר, וכך המשכן נתקן, כשכל אחד מתחשב בשני ולא נותן יותר מדי כדי **לא לעורר קנאה**.

**לסיים**  
זהו שבחם של ישראל, שהנשיאים הביאו מרצונם החופשי קורבן מיוחד. אך לא קורבן שהוא שונה ומיוחד על חשבון אחרים, אלא קורבן **שזהה לאחרים**, על מנת שלא תתעורר קנאה, ולא להראות התנשאות של אחד על פני השני.  
באופן כזה, המשכן נבנה. כשיש לב ורצון אמיתי לתת, אך לא חומרה שהיא מתנשאת מעל גבי אחרים, אלא נדיבות לב אמיתית וכנה. זה הדרך לחומרות בחיים.

**תפילת היחיד ותפילת הציבור**  
**אברהם סדן**  
הארות מתוך הספר "שפתי תפתח"

**פרידה**  
סיומה של התפילה, מעין פתיחה; שניהם מתייחסים **לפיו ולשפתיו** של המתפלל: הפתיחה: "ה' **שפתי** תפתח, ופי יגיד תהלתך", **והסיום**: "יהיו לרצון **אמרי פי** והגיון **לבי** לפניך, ה' צורי וגואלי. א-לקי, נצור **לשוני** מרע, ו**שפתי** מִדְבַר מִרְמָה... בעיונו זה נלסוק במשמעותה של הקבלה זו.

בפינה זו של העלון, עסקנו רבות במעמדו של המתפלל. המתפלל אינו רק מתפלל עם הציבור, אלא מתפלל על הציבור, טובתם שלמותם רפואתם וגאולתם. **תודעת השליחות** עולה מכל פינה בתפילה: "א-לקינו... חננו... השיבנו... סלח לנו... רפאנו...". המתפלל אינו פועל למכו עצמו, **שלוה** של כנסת ישראל הוא, ומכוח זה והשמה הוא פועל. הבקשה הפותחת – "ה' שפתי תפתח, ופי יגיד תהלתך" – הביאה לידי ביטוי את תחושתו של היחיד שאינו ראוי לעמוד ולבקש על על עצמו ובודאי לא על כלל הציבור, והוא שוטח את בקשתו לה' להיות עם שפתי ועם פי.

עם הגיענו למילות הסיום של התפילה, אנו חשים בטעם של החמצה; מתנגבת ללבנו מחשבה שמא שפתי ואמרי פי, לא ממש תאמו את הגיון לבי, שמא לא היו אלא מן השפה ולחוץ. ואולי בכלל אותם כלי העבה שבאמצעותם אנו באים לרצות את ה', השתמשנו בהם שימוש פיוסל אותם מלהכנס לקודש? עומד אדם לפני בוראו בתפילה, מדבר עיסל יברא איש עם רעהו, והוא בא לרצות את ה', כשליחה של כנסת ישראל; האם יוכל לרצות **באותם כלים ממש שבהם הוא נכשל בעבירות** של לשון הרע ורכילות ודיבורים אסורים? שמא "אין קטגור נעשה סניגור"? שמא בדיבורים אלו משמיט הוא את הצידוק המוסרי להיות שליחה של כנסת ישראל?

המשימה שלא להכשל בשפתינו כלפי אלו שהיינו עד לפני רגע שליח שלהם, אינה פשוטה כל עיקר. הרי אין שליחות התפילה מוציאה מהכלל אפילו את אלה שפגעו בנו! מאכן מובנת אולי הבקשה "ונפשי כעפר לכל תהיה", המבטאת רצון פנימי עמוק לא להחמיץ את שליחות התפילה. אבל מהיכן יכול אדם לשאוב כוחות מעין אלו? את התשובה לכך נותן לנו רבי מאיר בברייתא שצורפה לפרק האחרון של מסכת "אבות" (פרק ה'): "רבי מאיר אומר: כל העוסק בתורה לשמה, זוכה לדברים הרבה: נקרא **רַעֵה אהוב**, אהוב את המקום, אהוב את הבריות, **והתורה מכשרת להיות... אך רוח, ומוחל על עלבוננו**... כך מקבלת בקשתו של המתפלל: "**פתח לבי בתורתך**... משמעות מיוחדת **הקושרת אותה לבקשות שנאמרו לפניך**".

הבקשה "עשה למען שמיך... למען יחלצוך ידיך...". אף היא מבטאת את תודעת השליחות: הרי עמך ישראל שעבורם אני עומד ומבקש, הם אלו שיעודם הוא השלמת מטרת הבריאה – גילוי כבודך בעולם: "אתם עדי נאם ה', נאני א-ל" (ישעיהו מ"א); "כל זמן שישיראל קיימים, הוא נקרא א-לקי ישראל", נעקר ישראל – א-לקי מי נקרא?!" (מדרש תהילים פ"א); והרי זו מעין הבקשה שאנו מבקשים בתפילת הושענא רבה: "הושענא, נא, **למענה** א-לקינו הושענא נא!"

תודעת השליחות בוקעת אף ממשפט סיום "עשה שלום במרומי, הוא עשה שלום עלינו ועל כל ישראל". מדוע מעלה המתפלל כאן שוב את בקשתו **לשלום**, הרי זה עתה סיים את תפילתו בברכת "שים שלום"! התשובה היא שכל עוד קיימות תחושות של ניכור, **לא יכולה השליחות לצאת לפועל**. השלום צריך להקיף לא רק איזה שהיא ישות טרנסצנדנטית הנמצאת אי שם "במרומי", אלא את **כל ישראל** – בשר ודם, ובתוכם גם את השונה והאחר.

משפט הסיום "יהיו לרצון אמרי פי... ה' צורי וגואלי" כולל התייחסות לצור ישראל וגואלו. התייחסות מעין זו אנו מוצאים בצמוד לפתיחת התפילה: "צור ישראל... גאל". אבל קיים הבדל: בפתיחה, ההתמקדות היא על "שְׂדֵי אֱלֹהִים" – צור ישראל ו"גאל ישראל", ואילו בסיום – על ה"אני": "צורי וגואלי"; גאלותו של ה"אני" היחיד, ראשיתה בגאולתם של ישראל. פנייתו הישירה של המתפלל למשלחיו: "... ואמרו אמן". מקבילה לפנייה הראשונית למשלחיו: "כי שם ה' אקרא, הבו גדל לא לקינו".  
**לתגובות:** 052-2718080 | דוא"ל: asadan@gmail.com  
**לרכישת הספר:** 058-6208286 (שירית).

**הורות וחינוך בראי הפרשה**  
**צחי גרין**  
מנחה חט"ב אמ"ת מודיעין מנחה הורים בגישת EQ

**תראו אותי**  
נפתח בחידה. האם אתם יודעים מה הקשר בין הפרשה למספר 176? ואיזה פרק תהילים ומסכת גמרא קשורים גם כן למספר 176? (את התשובה תמצאו בסוף הטור).

פרשת נשא הפרשה הארוכה ביותר. היא אינה ארוכה בגלל סיפור המתפתח בה או מתח מיוחד, אלא בגלל החזרה שיש בה עקב הקרבת נשיאי ישראל ותיאור זהה של קורבנו של כל אחד מנשיאי ישראל. ואנו שואלים, מדוע האריכה התורה בפירוט כל נשיא ונשיא? מדוע לא היה ניתן להסתפק בפסוק מעיין ייעשו כל נשיאי ישראל כאשר ציווה ה' או משהו מעיין זה? למה יש צורך בתיאור קרבנו של כל נשיא ונשיא באותם מילים ובאותם טעמים בדיוק? לכך ישנם מגוון תשובות ונביא חלק מהן. **הרמב"ן** הביא כי הקב"ה רצה להדגיש את כבודם השווה של כל הנשיאים: והנה הנשיאים כולם ביום אחד הביאו הקרבן הזה שהסכימו עליו יחד, ואי אפשר שלא יהא אחד קודם לחבירו וכבד את הקודמים בגלים בהקדמת ימים, אבל רצה להיכירם בשמם ובפרט קורבניהם ולהזכיר יומו של כל אחד... כי יהיה זה קצור בכבוד האחרים. ואחרי כן חזר וכללם, להגיד שהיו שקולים לפניו יתברך. **האברבנאל** מביא: "שהיה זה מהם עצה הנשאלה, והיה ידוע כי שאלו יהיה חלק קנאה ולא תחרות... שבאה התורה להעיד שהיה קרבן הקטן שבנשיאים גדול ורם ורב כמו הנכבד בהם". הרמב"ן וגם האברבנאל באים ומדגישים את השוויון בין כולם ועל כן כולם מופיעים. **המדרש במדבר רבה** מדגיש ההיפך. כל נשיא ונשיא היה שונה מחברו ועל כן כולם מוזכרים. איך ייתכן? הרי כולם עשו בדיוק אותו מעשה ותיאור זהה לכולם?? אלא שאומר המדרש אמנם המעשה היה זהה אך כוונת כל נשיא ונשיא היתה שונה בתכלית. יהודה כיוון על המלוכה, יששכר על התורה, ראובן היה עסוק במחשבה בכבוד השבטים וכו' וכו'. אל נכון הוא שאת המדרש ניתן ללמוד כמו כל מדרש ולהבין ממנו תשובה על השאלה הנשאלת.

אולם, העולם מורכב משתי תנועות נפש תנועה אחת דוחפת קדימה לפרוייקט הבא, לאתגר הבא והיא הנקראת **DOING** משמעותה, עשייה.

תנועת נפש שונה ממנה במהותה נקראת **BEING** וכל עניינה הוא לשהות באירוע עוד קצת, להעמיק עוד רגע, להנות מעוד שניה ולהפיק עוד תובנה.  
אני מבקש לשהות רגע במדרש ולעמוד על התובנה אותה המדרש מחדד. אמנם נכון שכל הנשיאים עשו אותם פעולות אבל הכוונה שונה. אירועי החיים מזמנים אותנו לעיתים לראות ילדים, נערים ואולי אף מבוגרים עושים מעשים זהים בדיוק ואולי אפילו לבושים בצורה זהה, אך כוונתם אינה זהה. כל אחד הוא עולם ומלואו. כשבעל ההגדה בפסח מספר לנו על ארבעה בנים, מיד אנו מזהים את ההבדלים שבהם הרי הם כולם שונים אחד מהשני בחיצוניות, הרשע אינו כמו החכם והתם אולי קצת מזכיר אך גם הוא שונה מאחיו הקודמים וגם מזה שאינו יודע לשאול. לעיתים אצלנו בבית נדמה כי הילדים זהים ונשמתם זהה. הדבר עובר על לבנו במיוחד עת מדובר על תאומים בני אותו מין, אבל גם אחים, שלעיתים מזכירים זה את זה ומתנהגים זה כמו זה. **עלינו לזכור כהורים, כבני משפחה ובמיוחד כאנשי חינוך כי אין אדם דומה לחברו בנשמתו וגם אם מעשיו זהים, הרי הם נובעים מנשמה אחרת ומעומקה של כוונה שונה**. משמעותה של הבנה זו היא כי לעיתים עלינו להתייחס אחרת לשני ילדים למרות שעשו אותו מעשה. **זו אינה אפליה או איפה ואיפה אלה תגובה נכונה לעומק המעשה הנפשו של הילד ולמקום בו הוא נמצא**. ולסיים, המספר 176. פרשת נשא היא הארוכה ביותר, פרק ק"ט הוא הארוך ביותר ומכסה בבא אתרא הארוכה ביותר בתלמוד וכולם עולים על סך 176 פסוקים או דפי גמרא.  
**נייד:** 054-3044095 | דוא"ל: zachigreen2016@gmail.com